

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 2 juni 2008 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. DE.66.99.510/04/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____ , tuinbouwer, geboren te _____
op _____ , wonende te _____ ;
2. _____ huisvrouw, geboren te _____
op _____ , wonende te _____ ;

Verdacht van :

te

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A.

-bij inbreuk op artikel 44 1, 2, strafbaar gesteld door artikelen 64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

-en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 1, 2, strafbaar gesteld door artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecordineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke

vergunning van het college van burgemeester en schepenen het relif van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en deze toestand in stand gehouden te hebben,

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1-4, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 1,4 en het voorlaatste lid.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1, 2, 3, 6 en 7 van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1.

a)op niet nader te bepalen data in de periode van 1 november 1994 (stuk 48) tot en met 1 december 1999 (stuk 11 en 46)

het wijzigen van het bodemreliëf van de achterkant van perceel en de voorkant van perceel op te hogen van 0,50 meter tot 1 meter met aarde, teelaarde en bouwafval over een oppervlakte van 10 are (o.a. stuk 9, 20, 23 en 37)

b)vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf van 1 november 1994 tot en met 1 december 1999 (uitvoeren wederrechtelijke werken), tot en met de dag der dagvaarding (18.10.2006)

de in sub A1a) omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied met bijzondere waarde, in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 9 en 28).

2.

a)op niet nader te bepalen data in de periode van 1 november 1994 (stuk 48) tot en met 1 december 1999 (stuk 11 en 46)

het wijzigen van het bodemreliëf door het ophogen van de volledige zijdelingse perceelgrens van en (stuk 20-22 en 37)

b)vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode vanaf van 1 november 1994 tot en met 1 december 1999 (uitvoeren wederrechtelijke werken), tot en met de dag der dagvaarding (18.10.2006)

de in sub A2a) omschreven wederrechtelijke toestand in stand

gehouden te hebben

deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied met bijzondere waarde, in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 37 en 46)

B.

-bij inbreuk op artikel 44 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

-en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 1-1, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecordineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1-1, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 1,1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond n of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1, 2, 3, 6 en 7 van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1.

a) op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 november 1994 (stuk 48) tot en met 1 december 1999 (stuk 11 en 46)

het verharderen van de achterkant van perceel en de voorkant van perceel op te hogen van 0,50 meter tot 1 meter met aarde, teelaarde en bouwafval over een oppervlakte van 10 are (o.a. stuk 9, 20, 23 en 37) om het te gebruiken als parking/opslagplaats

b) vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 november 1994 tot en met 1 december 1999 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding (18.10.2006)

het instandhouden van de onder C2a) omschreven wederrechtelijke werken

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied met bijzondere waarde, in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 9, 28 en 37).

2.

a) op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 november 1994 (stuk 48) tot en met 1 december 1999 (stuk 11 en 46)

het aanleggen van een oprit door het verharderen met steenruis, grind en aarde van delen van de percelen (stuk 20, 37 en 38)

b)

vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 november 1994 tot en met 1 december 1999 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding (18.10.2006)

deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied met bijzondere waarde, in casu landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 37 en 46)

C. vanaf 1 mei 2000 tot en met datum der dagvaarding (18.10.2006)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 1 5 a), 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 1-5 a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande

materialen, materieel of afval.
meer bepaald percelen gewoonlijk te gebruiken
voor het opslaan van bouwafval en allerhande bouwmaterialen (stuk
14, 22-24 en 37).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp
van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

- perceel
- perceel
- perceel

aard en oppervlakte:

- perceel huis, 37 a 29 ca
- perceel bouwland, 84 a 35 ca
- perceel bouwland 1 a 2 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan gedentificeerd zijnde als:

geboren te	op	en
geboren te	op	beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen:

- percelen en krachtens de akte van het tweede
aankoopcomit verleden op 11/12/1998 geregistreerd op
15/12/1998;
- perceel krachtens de akte van aankoop verleden op
11/01/1994 geregistreerd op 18/01/1994.

D.vanaf 1 november 1994 (stuk 48) tot en met datum der
dagvaarding (13.10.2006)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 11, 12, 56 1., 58 en 59 van het
decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming
en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet d.d.
20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), de voorschriften vastgesteld door
of krachtens dit decreet, te hebben overtreden
meer bepaald bij inbreuk op het artikel 4.1.1. van het Besluit d.d. 17
december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het
Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (VLAREA)
welke bepaalt dat enkel de afvalstoffen voorkomend op de lijst in
bijlage 4.1 van hoger vermeld besluit mogen als secundaire
grondstoffen worden gebruikt indien zij voldoen aan de voorwaarden
inzake samenstelling en/of gebruik vastgesteld door hoofdstuk 4 van
hoger vermeld besluit

namelijk door het storten van bouwafval als verharding en ophoging
van de percelen (o.a. stuk 38-39).

Tevens te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 1 van hoger vermeld decreet tot verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding. (18.10.2006)

1. Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding waarmee de zaak aanhangig werd gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting van 5 januari 2007;
- de overschrijving van de aanhangig makende dagvaarding op het hypotheekkantoor te onder de referte waarmee voldaan werd aan art. 160 DORO;
- het tussenvonnissen van 29 juni 2007;
- het proces-verbaal van afstapping van 6 maart 2008;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de buitengewone openbare terechtzitting van 6 maart 2008:

- het openbaar ministerie, waargenomen door substituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de eerste beklagde en de tweede beklagde in hun middelen van verdediging, voorgedragen door hun raadsman mr. loco mr. advocaten te

2. Beknopt overzicht feiten

De rechtbank herhaalt het overzicht van de feiten, zoals opgenomen in het tussenvonnissen van 29 juni 2007, namelijk:

2.1

legde met een brief van 11 oktober 2004 klacht neer bij de procureur des Konings wegens ophoging van de grond

langs de kant van zijn woning, door zijn buurman, eerste beklagde (stuk 1, strafdossier).

2.2

De politie van de politiezone stelde op 15 december 2004 vast dat er een niveauverschil bestaat tussen perceel van beklagde en perceel van . Het verschil op de scheiding bedraagt ongeveer 20 tot 25 cm en is op het perceel langs de linkerzijde van de woning van eerste beklagde opgehoopt met aarde en teelaarde. Op verschillende plaatsen zijn er tevens klinkers aangebracht. Vanop de achterzijde van het hof van stelde de politie vast dat het achtergelegen perceel van beklagde grotendeels is opgehoopt en verhard met bouwafval. Op verschillende plaatsen was er overal steengruis en ander bouwafval dat in de grond stak. Volgens de politie was het niveauverschil duidelijk zichtbaar, meer dan 0,50 m en hier en daar mogelijks ongeveer 1 m hoger gelegen dan het perceel van . Met het blote oog kon niet worden vastgesteld wat de exacte hoogte van het aangebrachte steenafval was. De totale oppervlakte die met bouwafval werd verhoogd, bedroeg volgens de verbalisanten zeker 10 are. Volgens de vaststellingen van de verbalisanten lagen overal afbraakmaterialen en hopen steenafval verspreid. Tevens werd volgens hun vaststellingen een gedeelte van de weide verhard en deed dit dienst als parking voor voertuigen en ander materieel (zie stuk 9, strafdossier). Het verharde deel is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

2.3

Eerste beklagde verklaarde onder meer dat (stuk 14, strafdossier):

- er op de zijkant inderdaad een niveauverschil van ongeveer 25 cm is, een ophoging van aarde en teelaarde met beplanting;
- het perceel oorspronkelijk – voor hij het aankocht – een weide met daarop een veldschuur was;
- het klopt dat hij als aannemer af en toe bouwafval meebrengt naar huis, doch dit wordt regelmatig opgehaald voor verwerking;
- een deel van de weide verhard is, uit noodzaak om zijn materiaal te stapelen en voertuigen te stallen;
- de ophoging is uitgevoerd met puur bouwafval;
- deze inderdaad hoger is dan de achtertuin van doch geen meter verschil zoals hij zei;
- hij niet wist dat voor dergelijke ophogingen een stedenbouwkundige vergunning nodig was;
- hij op eigen kosten opnieuw een gracht heeft gegraven tussen zijn perceel en dat van met de bedoeling het water naar achter te laten stromen;
- de oppervlakte van het verharde gedeelte van de weide ongeveer 10 are bedraagt;

- er naast de woning een verharde oprit werd aangelegd, die loopt tot achteraan de weide met de bedoeling mensen de gelegenheid te geven er te parkeren;
- hiervoor geen vergunning werd aangevraagd.

Tweede beklagde bevestigde de verklaring van eerste beklagde (stuk 18, strafdossier).

2.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingeleid bij brief dd. 6 april 2005 (stuk 26 e.v., strafdossier). Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat, wat impliceert:

- verwijdering van alle opgeslagen materialen, grondstoffen en voertuigen;
- herstel van het oorspronkelijk reliëf door afgraven van het terrein naar oorspronkelijk niveau;
- verwijderen van alle aangevoerde steenpuin en inerte materialen ter ophoging van het perceel.

Een dwangsom van 250 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

2.5

In navolging van een kantschrift van 1 september 2005 tot verder onderzoek, meldden de verbalisanten dat (stuk 37, strafdossier):

- de opslag van bouwafval en bouwmaterialen geschiedt op percelen die beiden de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied hebben;
- de eigenaars beweren dat de verhardingen reeds waren aangelegd toen zij eigenaar werden (op 14 december 1993);
- de oprit begint in woongebied en verder loopt naar agrarisch gebied;
- de ophoping uitgevoerd werd over de ganse zijdelingse perceelgrens;
- deze ophoping leidde tot wijziging van de bestemming: gebruikt voor opslag allerhande bouwmaterialen en als parking voor de voertuigen van de werknemers van eerste beklagde;
- de beweringen van de eigenaars dat de ophoging reeds zou geschied zijn voor zij aankochten, niet blijkt te stroken met de vaststellingen en de vergelijking met de foto's van de vroegere en de huidige toestand (cf. stuk 38, strafdossier);
- de verharde oprit bestaande uit steengruis, grind en aarde blijktens de foto zeker na de aankoop werd uitgevoerd.

2.6

woonde op de boerderij te tot 10 oktober 2003. Hij verklaarde nooit enige verharding te hebben aangebracht, zodat het niet anders kan dan dat de verhardingen door de huidige bewoner zijn uitgevoerd (stukken 73 t/m 76, strafdossier).

2.7

Bij brief van 15 maart 2007 (niet geïnventariseerd, strafdossier) deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan de procureur des Konings mee bij beslissing van 21 december 2006 van de bestendige deputatie van de provincie bouwvergunning werd verleend voor de verhardingen achteraan. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld, zodat deze definitief is en de herstellvordering voor wat betreft het verharden is komen te vervallen. De herstellvordering blijft volgens de brief gehandhaafd voor de opgeslagen materialen, grondstoffen, geplaatste voertuigen, de bermen achteraan, het gestorte snoeiafval tussen de bermen en het afdak. Een kopie van de beslissing van de bestendige deputatie werd bij de beslissing gevoegd.

3. Standpunt verdediging

De verdediging stelde in termen van pleidooien en in een neergelegde schriftelijke conclusie dat de vaststellingen van de verbalisanten op diverse punten niet objectief en foutief zouden zijn. Er wordt gewezen op de vaststelling van de politie omtrent de verhardingen achteraan het perceel en vooraan, die ten onrechte – volgens de verdediging – over de gehele breedte van het perceel worden gesitueerd. Eveneens foutief, volgens de verdediging, is de vaststelling dat de zijdelingse perceelsgrens tussen nrs. en zou opgehoogd zijn en gebruikt zou worden voor opslag van allerlei bouwmaterialen.

De verdediging steunt zich met klem op de vaststellingen die voor de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werden uitgevoerd en vermeld in het schrijven van 15 maart 2007. Tevens wordt verwezen naar de vermeldingen in het besluit van de bestendige deputatie.

Naar aanleiding van het plaatsbezoek van 6 maart 2008 bleef de verdediging dit standpunt handhaven.

4. Beoordeling

4.1 Tenlastelegging A

Uit de vaststellingen tijdens het plaatsbezoek, getoetst aan de

gegevens van het strafdossier, blijkt dat niet eenduidig kan worden uitgemaakt of er sprake is van een reliëfwijziging en in bevestigend geval wanneer deze reliëfwijziging heeft plaatsgevonden. De beklaagden dienen dan ook ontslagen te worden van verdere rechtsvervolging voor de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A.1.a-b en A.2.a-b.

4.2 Tenlastelegging B

De vaststellingen naar aanleiding van het plaatsbezoek bevestigen de vaststellingen van de verbalisanten dat er door de beklaagden een (bijkomende) verharding werd aangebracht. Weliswaar kan het zijn dat er al sprake was van enige vorm, doch de beklaagden erkennen zelf ook verharding, in de vorm van slakken, te hebben aangebracht. Deze feiten dienen onderscheiden te worden van de reliëfwijziging, die de rechtbank hiervoor al niet bewezen achtte. De rechtbank is aldus van oordeel dat de tenlastelegging B.1.a-b niet bewezen is voor de beklaagden. De tenlastelegging B.2.a-b is wel bewezen en dient de beklaagden te worden toegerekend.

4.3 Tenlastelegging C

Uit de vaststellingen tijdens het plaatsbezoek is gebleken dat de beklaagden het perceel nog steeds gebruiken om allerlei materialen op te slaan. Deze vaststellingen bevestigen dan ook de hiervoor aangehaalde bevindingen van de verbalisanten. De tenlastelegging C is voldoende bewezen en dient de beklaagden te worden toegerekend.

4.4 Tenlastelegging D

De rechtbank verwijst naar de overwegingen van de tenlastelegging B. De beklaagden erkennen zelf o.a. slakken te hebben aangewend ter verharding. Dit vormt een inbreuk op het afvalstoffendecreet. De tenlastelegging D is eveneens bewezen en dient de beklaagden te worden toegerekend.

5. Straftoemeting

5.1

De feiten die voorwerp zijn van de tenlasteleggingen zoals voor elk van de beklaagden hiervoor omschreven, zijn voor elk van hen telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf, de zwaarste, te worden uitgesproken.

5.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

5.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening en afvalstoffen respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren.

5.4

De beklaagden zijn respectievelijk en jaar. Zij hebben een relatief gunstig strafrechtelijk verleden al werden zij wel al eerder veroordeeld wegens een stedenbouwkundige inbreuk.

5.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

5.6

De rechtbank is van oordeel dat ter verwezenlijking van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting, een geldboete voor elk van de beklaagden de meest aangewezen straf is.

5.7

De beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor de opgelegde geldboete, zoals in het dictum van dit vonnis nader bepaald.

5.8

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van

de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffienr.

onuitg.). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 29,30 euro. De beklaagden worden elk veroordeeld tot dit bedrag.

6. Herstelvordering

6.1

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingeleid bij brief dd. 6 april 2005 (stuk 26 e.v., strafdossier). Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat, wat impliceert:

- verwijdering van alle opgeslagen materialen, grondstoffen en voertuigen;
- herstel van het oorspronkelijk reliëf door afgraven van het terrein naar oorspronkelijk niveau;
- verwijderen van alle aangevoerde steenpuin en inerte materialen ter ophoging van het perceel.

Een dwangsom van 250 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevorderd.

Tevens werd de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak gevraagd.

6.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op

machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie – rolnummer en zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

6.3

De ingediende herstellvordering is wat betreft de opgeslagen materialen naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de beschreven misdrijven een einde te stellen en legt aan de beklagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werden genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook

met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen.

Door de vrijspraak wat betref de reliëfwijziging is de rechtbank niet bevoegd uitspraak te doen over dat deel van de herstellvordering.

6.4

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Er mag niet uit het oog worden verloren dat een ambtshalve uitvoering bijzondere kosten voor de gemeenschap zal veroorzaken, die door de effectieve dwang die uitgaat van de opgelegde dwangsom kan vermeden worden.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 161, 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 191, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66, 100;

Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.

Koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58;

Koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende tarief in strafzaken, art. 77

Wet 29.6.1969, art. 1, 8 en 14.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSpraak

ONTSLAAT de beklagden elk van rechtsvervolgning wegens de feiten omschreven onder de tenlastelegging A.1.a-b, A.2.a-b en B.1.a-b;

VERKLAART de beklagden elk schuldig aan de feiten voorwerp van de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B.2.a-b, C en D;

VEROORDEELT de beklaagden elk voor voor deze feiten samen tot een **geldboete van 200 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5) gebracht op 1.100 euro;

GELAST voor elk van de beklaagden voor een termijn van drie jaren gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging van de opgelegde **geldboete**;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagden uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 60 dagen;

SPREEKT bovendien in hoofde van de beklaagden de verplichting uit om elk een bedrag van 25,00 euro, met 45 decimes verhoogd, 137,50 euro bedragend, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk éénmaal deze bijdrage;

LEGT aan de beklaagden elk bovendien een vergoeding op van 29,30 euro (artikel 77 koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende tarief in strafzaken)

VEROORDEELT de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 166,85 euro deze kosten één en ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de bewezen geachte feiten;

BEVEELT op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel in de oorspronkelijke toestand van het hiervoor beschreven onroerend goed binnen 12 maanden vanaf huidig vonnis uit te voeren door het volgende: verwijdering van alle opgeslagen materialen, grondstoffen en voertuigen;

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en schepenen en de stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel;

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

VERKLAART zich niet bevoegd uitspraak te doen over de herstellvordering strekkende tot herstel van het oorspronkelijk reliëf door afgraven van het terrein naar oorspronkelijk niveau en tot het verwijderen van alle aangevoerde steenpuin en inerte materialen ter ophoging van het perceel.

HOUDT ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEE JUNI TWEEDUIZEND EN ACHT

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter;
substituut-procureur des Konings;
griffier: